

05:36: Ένα κορίτσι τρέχει ανηφορίζοντας την απότομη πλαγιά του Λάιονς Χεντ. Ο ήχος από τα αθλητικά της παπούτσια στο φαρδύ λιθόστρωτο μονοπάτι αποπνέει μιαν αίσθηση επειγόντος.

Αυτή τη στιγμή, καθώς οι αχτίδες του ήλιου πέφτουν πάνω της σαν ένας προβολέας που φέγγει στο βουνό, είναι η προσωποποίηση της ξεγνοιασιάς. Τη βλέπουμε από πίσω, η σκούρα πλεξούδα της χοροπηδά στο μικρό της σακίδιο. Ο ηλιοκαμένος λαιμός της έρχεται σε αντίθεση με το γαλάζιο μπλουζάκι της. Υπάρχει δυναμική στον ρυθμικό διασκελισμό των μακριών ποδιών της με το τζιν σορτσάκι. Ενσαρκώνει τη θαλερή νεότητα — αχμαία, υγιής, προσηλωμένη.

Ώσπου εκείνη στέκεται και κοιτάζει πάνω από τον αριστερό της ώμο. Τότε η ψευδαίσθηση διαλύεται. Στο πρόσωπό της υπάρχει αγωνία. Και πλήρης εξάντληση.

Δεν βλέπει την εντυπωσιακή ομορφιά της πόλης στο τρυφερό φως του ήλιου που ανατέλλει. Τα φοβισμένα της μάτια ψάχνουν μανιωδώς για κίνηση στη θαμνώδη βλάστηση πίσω της. Λαχανιάζει — από την προσπάθεια, το σοκ και τον φόβο. Είναι η αδρεναλίνη, η τρομερή επιθυμία για επιβίωση που την παρακινεί να τρέξει πάλι, να συνεχίσει παρά τα πονεμένα της πόδια, το κάψιμο στο στήθος της, την κούραση μιας νύχτας χωρίς ύπνο και τον αποπροσανατολισμό της, που οφείλεται σε μια παράξενη πόλη, σε μια ξένη χώρα και μια ακατανόητη ήπειρο.

Μπροστά της το μονοπάτι σχηματίζει διχάλα. Το ένστικτο

τη σπρώχνει στα δεξιά της, πιο ψηλά, πιο κοντά στον βραχύωδη θόλο του Λάιονς. Δεν σκέφτεται, δεν υπάρχει σχέδιο. Τρέχει στα τυφλά, τα χέρια της δεν είναι παρά τα πιστόνια μιας μηχανής, την οδηγούν να συνεχίσει.

Ο ντετέκτιβ Μπένι Γκρίσελ κοιμόταν.

Ονειρευόταν ότι οδηγούσε ένα τεράστιο βυτιοφόρο σε μια κατηφορική διαδρομή της Εθνικής Οδού N1, μεταξύ Παρόου και Πλάτεκλουφ. Με υπερβολική ταχύτητα και χωρίς να έχει ιδιαίτερα τον έλεγχο. Όταν χτύπησε το κινητό του, η πρώτη διαπεραστική νότα ήταν αρκετή για να τον επαναφέρει στην πραγματικότητα μ' ένα φευγαλέο αίσθημα ανακούφισης. Άνοιξε τα μάτια του και τσέκαρε το ψηφιακό ρολόι. Ήταν 05:37.

Κατέβασε τα πόδια του από το μονό κρεβάτι· είχε ξεχάσει το όνειρο. Για μια στιγμή στάθηκε ακίνητος στην άκρη, όπως ένας άνδρας που κοντοστέκεται αμφιταλαντευόμενος πάνω από έναν γκρεμό. Έπειτα σηκώθηκε κι έσυρε τα βήματά του μέχρι την πόρτα κι από εκεί στην ξύλινη σκάλα. Κατέβηκε στο σαλόνι, εκεί όπου είχε αφήσει χθες βράδυ το τηλέφωνό του. Τα μαλλιά του ήταν απεριποίητα· είχαν μακρύνει πολύ από το τελευταίο κούρεμα. Φορούσε μονάχα ένα ξεθωριασμένο σορτς του ράγκμπι. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι ένα τηλεφώνημα τέτοια ώρα το πρωί μόνο άσχημα νέα θα μπορούσε να μεταφέρει.

Δεν αναγνώρισε το νούμερο στη μικρή οθόνη του κινητού.

«Γκρίσελ», είπε βραχνά. Η φωνή του τον πρόδωσε, καθώς άρθρωνε την πρώτη κουδέντα της ημέρας.

«Γεια σου Μπένι, ο Βούσι είμαι. Συγγνώμη που σε ξύπνησα».

Προσπάθησε να συγκεντρωθεί· το μυαλό του ήταν θολωμένο. «Δεν πειράζει».

«Έχουμε ένα... πτώμα».

«Πού;»

«Στον Άγιο Μαρτίνο, τη Λουθηρανική Εκκλησία στην οδό Λανγκ».

«Στην εκκλησία;»

«Όχι, η νεκρή κείται απέξω».

«Έρχομαι αμέσως».

Έκλεισε το τηλέφωνο και έσιαξε με το χέρι τα μαλλιά του.

Η νεκρή είχε πει ο ντετέκτιβ Βουσουμούζι Ενταμπένι.

Μάλλον απλώς μια *bergie*¹. Άλλη μια κλοσάρ που είχε πει υπερβολικά ή κάτι ανάλογο. Ακούμπησε το τηλέφωνο δίπλα στον ολοκαίνουργιο —αγορασμένο από τα μεταχειρισμένα— φορητό του υπολογιστή.

Πήγε να στρίψει, ακόμα μισοκοιμισμένος, και χτύπησε την κνήμη του στην μπροστινή ρόδα του ποδηλάτου που στηριζόταν στον καναπέ, τον οποίο είχε αγοράσει από το ενεχυροδανειστήριο. Το γράπωσε προτού πέσει. Ύστερα, ανέβηκε στον πάνω όροφο. Το ποδήλατο ήταν μια αμυδρή υπενθύμιση της οικονομικής του δυσπραγίας, αλλά δεν ήθελε να την αναλογίζεται αυτή τη στιγμή.

Έβγαλε το σορτς του στο υπνοδωμάτιο και η δυνατή και γλυκερή μυρωδιά του σεξ αναδύθηκε από το σώμα του.

Γαμώτο.

Η γνώση του καλού και του κακού ξαφνικά τον βάρυνε. Μαζί με τα χτεσινοβραδινά γεγονότα, απόδιωξε και τη νύστα του. Τι τον είχε πιάσει;

Πέταξε το ένοχο σορτς στο κρεβάτι και μπήκε στο μπάνιο.

Ο Γκρίσελ σήκωσε νευριασμένα το καπάκι της τουαλέτας, σημάδεψε και κατούρησε.

Βρισκόταν ξαφνικά στην άσφαλτο της οδού Σίγκναλ Χιλ και είδε τη γυναίκα και τον σκύλο στα εκατό μέτρα προς τα αρι-

1. Άστεγη.

στερά. Το στόμα της σχημάτισε μια κραυγή, δυο λέξεις, αλλά η φωνή της πνίγηκε μες στο λαχάνιασμά της.

Έτρεξε προς τη γυναίκα και το σκυλί της. Ήταν μεγάλο, ένα ροδεσιανό Ρίτζμπαγκ. Η γυναίκα έμοιαζε γύρω στα εξήντα, ήταν λευκή με ένα μεγάλο ροζ καπέλο για τον ήλιο, κρατούσε μπαστούνι κι είχε κρεμασμένη μια μικρή τσάντα στην πλάτη της.

Ο σκύλος τώρα ήταν ανήσυχος. Ίσως να μύριζε τον φόβο της, να ένιωθε τον πανικό της. Οι σόλες των παπουτσιών της βροντούσαν στην άσφαλτο καθώς έκοβε ταχύτητα. Σταμάτησε τρία μέτρα μακριά τους.

«Βοηθήστε με», είπε το κορίτσι. Η προφορά της ήταν έντονη.

«Τι συμβαίνει;» Υπήρχε ανησυχία στο βλέμμα της γυναίκας. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Ο σκύλος γρύλισε και τράβηξε το λουρί για να πλησιάσει το κορίτσι.

«Θα με σκοτώσουν».

Η γυναίκα, φοβισμένη, κοίταζε γύρω της. «Μα δεν υπάρχει κανείς».

Το κορίτσι κοίταζε πίσω της. «Έρχονται».

Έπειτα, ζύγισε με το βλέμμα τη γυναίκα και τον σκύλο και συνειδητοποίησε ότι δεν θα άλλαζε τίποτα. Όχι εδώ, στην ανοιχτή πλαγιά του βουνού. Όχι εναντίον τους. Θα τους έθετε όλους σε κίνδυνο.

«Καλέστε την αστυνομία. Σας παρακαλώ. Καλέστε απλώς την αστυνομία», ψέλλισε κι έτρεξε πάλι, αργά στην αρχή, με σώμα απρόθυμο. Το σκυλί όρμησε μπροστά και γάβγισε. Η γυναίκα τράβηξε το λουρί.

«Μα, γιατί;»

«Σας παρακαλώ», απάντησε και έτρεξε σέρνοντας τα πόδια της, κατηφορίζοντας τον ασφαλτοστρωμένο δρόμο προς το όρος Τέιμπλ. «Καλέστε απλώς την αστυνομία».

Κοίταξε πίσω της άλλη μια φορά, περίπου στα εβδομήντα

βήματα παρακάτω. Η γυναίκα στεκόταν ακόμα εκεί, σασι-σμένη· σαν άγαλμα.

Ο Μπένι Γκρίσελ τράβηξε το καζανάκι και αναρωτήθηκε γιατί δεν είχε προβλέψει τη χτεσινή νύχτα. Δεν είχε πάει γυρεύοντας, απλώς είχε συμβεί. *Χριστέ μου*, δεν έπρεπε να νιώθει τόσο ένοχος, εξάλλου δεν ήταν παρά ένας θνητός.

Αλλά ήταν παντρεμένος.

Αν μπορούσες ν' αποκαλέσεις κάτι τέτοιο γάμο. Χωριστά κρεβάτια, χωριστά τραπέζια και χωριστά σπίτια. Να πάρει, η Άννα δεν μπορούσε να τα έχει όλα. Να τον πετάει έξω από το ίδιο του το σπίτι, να απαιτεί από εκείνον να συντηρεί δυο νοικοκυριά, να μην πίνει σταγόνα αλκοόλ για έξι καταραμένους μήνες και επιπρόσθετα ν' απέχει από το σεξ.

Τουλάχιστον, ήταν νηφάλιος. Εκατόν πενήντα έξι μέρες με τη σημερινή. Να παλεύει πάνω από πέντε μήνες με το μπουκάλι, μέρα με τη μέρα, ώρα με την ώρα, μέχρι σήμερα.

Θεέ μου, η Άννα δεν πρέπει ποτέ να μάθει για τη χτεσινή νύχτα. Όχι, τώρα. Απομένει λιγότερο από μήνας για να εκτίσει την ποινή εξορίας του, την τιμωρία του για το ποτό. Εάν η Άννα το ανακάλυπτε, την είχε πατήσει· όλη η προσπάθεια και η δοκιμασία θα πήγαιναν στράφι.

Αναστέναξε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη του μπάνιου για να πλύνει τα δόντια του. Κοίταξε για ώρα το πρόσωπό του. Τους γκρίζους κροτάφους, τις ρυτίδες στην άκρη των ματιών του, τα σλάχικα χαρακτηριστικά. Δεν ήταν δα και κανένα μοντέλο, ιδανικό για μια ελαιογραφία.

Άνοιξε το ντουλάπι και πήρε την οδοντόβουρτσα και την οδοντόκρεμα. Τι του είχε βρει η Μπέλα; Υπήρξε μια στιγμή χθες βράδυ όταν αναρωτήθηκε εάν ερωτοτροπούσε μαζί του γιατί τον λυπόταν, αλλά ήταν τόσο ξαναμμένος, τόσο υπερβολικά ευγνώμων για την απαλή φωνή της και τα μεγάλα της στήθη και το στόμα της, *Χριστέ μου*, αυτό το στόμα· είχε

εμμονή με τα στόματα, από εκεί είχε ξεκινήσει το μπλέξιμο. Όχι. Είχε ξεκινήσει με τη Λίζι Μπίκμαν, αλλά σιγά μην το πίστευε αυτό η Άννα.

Χριστέ μου.

Ο Μπένι Γκρίσελ έπλυνε τα δόντια του βιαστικά, με την αίσθηση του κατεπείγοντος. Έστερα, μπήκε να κάνει ντους και άνοιξε τελείως το νερό, να τρέξει ορμητικό και να ξεπλύνει όλες τις ενοχοποιητικές μυρωδιές από το σώμα του.

Δεν ήταν *bergie*. Η καρδιά του Γκρίσελ φτερούγισε καθώς σκαρφάλωσε στα αιχμηρά κάγκελα του τοίχου της εκκλησίας και αντίκρισε το κορίτσι να κείται εκεί. Τα αθλητικά παπούτσια, το χαλί σορτς, το πορτοκαλί τιραντάκι, η φυσική κατάσταση των χεριών και των ποδιών της μαρτυρούσαν πως ήταν νέα. Του θύμιζε την κόρη του.

Κατηφόρισε το ασφαλτοστρωμένο στενό μονοπάτι, προσπερνώντας ψηλούς φοίνικες και πεύκα και έναν κίτρινο πίνακα ανακοινώσεων: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΑΔΕΙΑ. ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΟΧΗΜΑΤΑ. ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ, μέχρι το σημείο ακριβώς στα αριστερά της όμορφης γκρίζας εκκλησίας, όπου, στην ίδια άσφαλτο, κειτόταν νεκρό το κορίτσι.

Χάζεψε το υπέροχο λαμπερό πρωινό. Δεν φυσούσε σχεδόν καθόλου, μονάχα ένα ασθενικό αεράκι έφερνε θαλασσινά αρώματα πάνω στο βουνό. Δεν ήταν ώρα για να πεθάνεις.

Ο Βούσι στάθηκε δίπλα της, με τον Χοντρό και τον Λιγνό από το Εγκληματολογικό, έναν φωτογράφο της αστυνομίας και τρεις ένστολους των Νοτιοαφρικανικών Αστυνομικών Δυνάμεων. Πίσω από τον Γκρίσελ στο πεζοδρόμιο της οδού Λανγκ στέκονταν κι άλλοι με στολές, τουλάχιστον τέσσερις άνδρες με λευκά πουκάμισα και μαύρες επωμίδες της Μητροπολιτικής Αστυνομίας, όλοι τους υπερβολικά αυτάρεστοι. Ακούμπησαν τα χέρια τους στο κιγκλίδωμα μαζί με μια

ομάδα περαστικών και κάρφωσαν το βλέμμα στο άψυχο σώμα.

«Καλημέρα, Μπένι», είπε ο Βούσι Ενταμπένι με τον ήρεμο τρόπο του. Ήταν στο ίδιο ύψος με τον Γκρίσελ αλλά έμοιαζε πιο μικροκαμωμένος, ήταν αδύνατος και περιποιημένος, με την τσάκιση του παντελονιού του καλοσιδερωμένη, με κατάλευκο πουκάμισο, γραβάτα και γυαλισμένα παπούτσια. Τα σγουρά κατάμαυρα μαλλιά του ήταν κοντοκουρευμένα και ξυρισμένα στις άκρες, το μουσάκι άψογα ψαλιδισμένο. Φορούσε πλαστικά χειρουργικά γάντια. Τον είχαν συστήσει για πρώτη φορά στον Γκρίσελ την προηγούμενη Πέμπτη μαζί με τους άλλους πέντε ντετέκτιβ τους οποίους του είχαν ζητήσει να «αναλάβει» καθ' όλη τη διάρκεια του ερχόμενου έτους. Αυτή ήταν η λέξη που είχε χρησιμοποιήσει ο Τζον Άφρिका, περιφερειακός επίτροπος του Ανακριτικού και της Εγκληματολογικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Αλλά όταν ο Γκρίσελ βρέθηκε μόνος του στο γραφείο του Άφρिका, ο τόνος του άλλαξε: «Τα σκατώσαμε, Μπένι. Τα κάναμε μούσκειμα στην υπόθεση του Βαν Ντερ Βάιβερ και τώρα η διοίκηση μάς κατηγορεί ότι φταίει που ήμασταν καλοπερασάκηδες στο Κέιπ. Τώρα ήρθε η ώρα να δράσουμε, αλλά τι μπορώ να κάνω; Φεύγουν οι καλύτεροί μου και οι καινούργιοι είναι άσχετοι, εντελώς άπειροι. Μπένι, μπορώ να βασιστώ πάνω σου;»

Μια ώρα αργότερα βρισκόταν στη μεγάλη αίθουσα συνεδριάσεων του διοικητή μαζί με έξι από τους καλύτερους «νεοφερμένους» που έμοιαζαν ιδιαίτερα βαρυστημένοι, όλοι τους καθισμένοι στη σειρά στις γκριζες —προσφορά της κυβέρνησης— καρέκλες. Αυτή τη φορά ο Άφρिका έριξε τους τόνους: «Θα σας αναλάβει ο Μπένι, θα είναι ο μέντοράς σας. Είναι στην αστυνομία είκοσι πέντε χρόνια. Υπήρξε μέλος της παλιάς Άμεσης Επέμβασης όταν οι περισσότεροι από εσάς βρισκόσασταν ακόμη στο δημοτικό. Εσείς πρέπει να μάθετε ακόμη και αυτά που ο ίδιος έχει ξεχάσει. Αλλά βάλτε το καλά στο μυαλό σας: δεν είναι εδώ για να κάνει τη δουλειά σας. Εί-

ναι ο σύμβουλός σας, ο έμπιστός σας. Και ο μέντοράς σας. Σύμφωνα με το λεξικό αυτό σημαίνει) —ο διοικητής έριξε μια ματιά στις σημειώσεις του— «...ένας έμπειρος και άξιος εμπιστοσύνης σύμβουλος ή δάσκαλος. Εξ ου και τον μετέθεσα στο Περιφερειακό Κλιμάκιο. Επειδή ο Μπένι είναι έμπειρος και μπορείτε να τον εμπιστευτείτε, γιατί εγώ τον εμπιστεύομαι. Ένα μεγάλο κομμάτι γνώσης χάνεται, υπάρχουν πάρα πολλοί καινούργιοι και δεν χρειάζεται να ξεκινάμε από το μηδέν κάθε φορά. Μάθετε από εκείνον. Είστε επίλεκτοι —λίγοι θα έχουν αυτή την ευκαιρία». Ο Γκρίσελ παρατήρησε τα πρόσωπά τους. Τέσσερις λεπτοκαμωμένοι άνδρες, μια χοντρή μαύρη γυναίκα και ένας γεροδεμένος έγχρωμος ντετέκτιβ, όλοι τους κοντά στα τριάντα. Δεν τους περίσσευε ευγνωμοσύνη, με εξαίρεση τον Βουσουμούζι («αλλά όλοι με φωνάζουν Βούσι») Ενταμπένι. Ο έγχρωμος ντετέκτιβ, ο Φράνσμαν Ντέκερ, ήταν ξεκάθαρα ανταγωνιστικός. Ωστόσο, ο Γκρίσελ ήταν ήδη μαθημένος στις μικροπολιτικές της νέας Νοτιοαφρικανικής Αστυνομίας. Στάθηκε δίπλα στον Τζον Άφρिका και έπεισε τον εαυτό του ότι όφειλε να είναι ευγνώμων που είχε ακόμα δουλειά, μετά τη διάλυση της Μονάδας Κρούσης Βίαιων και Σοβαρών Εγκλημάτων. Ευγνώμων που δεν είχαν τοποθετήσει εκείνον και τον πρώην διοικητή του, τον Ματ Ζούμπερτ, σε αστυνομικό τμήμα, όπως τους περισσότερους από τους συναδέλφους τους. Οι νέες δομές, που δεν ήταν νέες, ήταν σαν να γυρνούσαν τριάντα χρόνια πίσω, κρατώντας τους ντετέκτιβ στα αστυνομικά τμήματα επειδή έτσι λειτουργούσαν τα πράγματα στο εξωτερικό και οι Νοτιοαφρικανικές Αστυνομικές Δυνάμεις όφειλαν να τα αντιγράψουν. Τουλάχιστον είχε ακόμη δουλειά και ο Ζούμπερτ τον είχε προτείνει για προαγωγή. Εάν η τύχη του δεν τον εγκατέλειπε, εάν παρέδλεπαν το ιστορικό του με το αλκόολ, την πολιτική θετικών διακρίσεων, τις σκοπιμότητες και όλες τις αηδίες, θα μάθαινε σήμερα αν τα είχε καταφέρει να γίνει αστυνόμος Β'.

Αστυνόμος Β' Μπένι Γκρίσελ. Ηχούσε σωστά στ' αυτιά του. Και επιπλέον, την είχε ανάγκη την προαγωγή.

Τρελά ανάγκη.

«Καλημέρα Βούσι», είπε.

«Γεια σου Μπένι», τον χαιρέτισε ο Τζίμι, ο ψηλός κοκαλιάρης με τη λευκή ποδιά από το Εγκληματολογικό. «Άκουσα ότι σε αποκαλούν τώρα "Μάντη"».

«Όπως εκείνη τη θείτσα από τον Άρχοντα των Δαχτυλιδιών», συμπλήρωσε ο κοντόχοντρος Άρνολντ. Το δίδυμό τους ήταν γνωστό στους αστυνομικούς κύκλους του Κέιπ ως ο Χοντρός και ο Λιγνός, ενώ συνήθως τους συνόδευε το τετριμμένο αστεϊάκι «το Εγκληματολογικό θα σας στηρίξει, ανεξαρτήτως βάρους».

«Από το Μάτριξ, πίθηκε», επισήμανε ο Τζίμι.

«Το ίδιο μου κάνει», αποκρίθηκε ο Άρνολντ.

«Καλημέρα», είπε ο Γκρίσελ. Γύρισε προς τους αστυνομικούς που βρίσκονταν κάτω από το δέντρο και πήρε μια βαθιά ανάσα έτοιμος να τους τα ψάλει —«Αυτή είναι μια σκηνή εγκλήματος, κουνήστε τους πισινούς σας και πηγαίνετε στην άλλη πλευρά του τοίχου»— και έπειτα θυμήθηκε ότι αυτή η υπόθεση ήταν του Βούσι· έπρεπε να το βουλώσει και να τον καθοδηγήσει. Έριξε, χωρίς αποτέλεσμα, μια επιτιμητική ματιά στους αστυνομικούς και έσκυψε να κοιτάξει το πτώμα.